

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 400

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 162 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2-4
★	
Opinie separată	5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
361. — Hotărâre privind modificarea și completarea anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	6-11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.969/2015. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0235 Stâncă Tohani	12
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 162**

din 24 martie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea „Mindshare Media” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.366/2/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.129D/2015.

2. Dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 25 februarie 2016, în prezența reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, avocat Răzvan Ionescu din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și a reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, constatând că nu este întrunită majoritatea prevăzută la art. 6 teza a doua și art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale a dispus redeschiderea dezbaterilor și repunerea pe rol a cauzei pentru data de 24 martie 2016, cu citarea părților și a Ministerului Public.

3. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, avocat Răzvan Ionescu din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care arată că, după repunerea pe rolul Curții Constituționale a cauzei, Guvernul a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate prin care susține că aplicarea reglementării exclusiv în cazul debitorilor aflați în faliment justifică diferența de tratament juridic, aceștia aflându-se, în mod obiectiv, în imposibilitate de a-și achita obligațiile. Prin urmare, apreciază că Guvernul a avut în vedere, deși nu s-a referit la situația concretă a autoarei excepției de neconstituționalitate, că situația obiectivă a creditorilor care nu își pot recupera creanța dă dreptul la ajustarea bazei de impozitare.

5. În cazul de față, arată că situația obiectivă a creditorului este dată de efectele reorganizării, care sunt reglementate de art. 102 și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, potrivit căror creanțele creditorilor, care sunt prevăzute la plată prin planul de reorganizare, să fie șterse. În cazul de față, debitorul a ieșit cu succes din reorganizare și își desfășoară în continuare activitatea, însă creanța autoarei excepției de neconstituționalitate a fost ștearsă. Mai arată că 15% dintre creditorii debitorului redresat au decis cu privire la cuantumul a 85% din creanțe.

6. Susține că tratamentul discriminatoriu instituit prin norma legală criticată a apărut ca urmare a evoluțiilor legislative. Astfel, în anul 2003, când a fost adoptat Codul fiscal și s-a prevăzut posibilitatea creditorilor care nu își mai puteau recupera creanța, ca urmare a falimentului debitorului, să ajusteze baza de impozitare, nu exista în legea insolvenței posibilitatea eliminării unor creanțe prin planul de reorganizare. Această posibilitate a apărut abia în anul 2004, însă Codul fiscal a rămas în aceeași variantă până în anul 2015, când legiuitorul a corectat această inechitate prin adoptarea noului Cod fiscal, prin care a reglementat posibilitatea ajustării bazei de impozitare și pentru creditorii a căror creanță a fost ștearsă ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare. Însă noua soluție legislativă se aplică doar pentru viitor, rămânând instanței constituționale posibilitatea să corecteze situația pentru trecut prin admiterea excepției de neconstituționalitate.

7. În continuare, arată că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 56 privind justa așezare a sarcinilor fiscale. În acest sens susține că taxa pe valoarea adăugată este o taxă pe consum suportată de consumatorul final, însă, în cauză, este singura situație în care un intermediar este pus, prin efectul legii și cu girul judecătorului-sindic, să suporte această sarcină fiscală. Prin urmare, faptul că creditorul a avansat către stat taxa pe valoarea adăugată, taxă pe care nu a încasat-o niciodată și pe care nu și-o mai poate recupera de la debitor, nu poate reprezenta o expresie a justei așezări a sarcinilor fiscale. Tratamentul profund inechitabil duce și la încălcarea altor articole din Constituție, respectiv art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

8. Pentru cele arătate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, și constatarea că art. 138 lit. d) din Codul fiscal este constituțional doar în măsura în care permite și creditorilor ale căror creanțe au fost șterse printr-un plan de reorganizare să beneficieze de ajustarea bazei de impozitare.

9. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public precizează că reiterează concluziile de la termenul anterior, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Arată că, deși autorul excepției de

neconstituționalitate susține că textul legal criticat creează o diferență inechitabilă de tratament între categorii de creditori aflați în situații identice, în realitate face referire la două categorii distincte, astfel încât nu se poate aprecia că sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție. Reclamând faptul că lipsește posibilitatea creditorilor ale căror creanțe au fost definitiv stinse prin aprobarea unui plan de reorganizare în procedura insolvenței deschisă împotriva debitorului său, de a cere ajustarea bazei de impozitare, autorul excepției de neconstituționalitate critică, în fapt, modul de aplicare a legii, considerând că sunt încălcate dispozițiile constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate fiind motivată prin compararea a două texte legale, respectiv vechiul și noul Cod fiscal, fără a se formula, în realitate, veritabile critici de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 16 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.366/2/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea „Mindshare Media” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care acțiunea formulată de autoarea excepției de neconstituționalitate, prin care se solicita constatarea dreptului de ajustare a bazei de impozitare aferentă facturilor emise, constatarea dreptului de a obține restituirea/compensarea taxei pe valoarea adăugată aferentă acestor facturi și obligarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală la restituirea acestor sume, a fost respinsă ca neîntemeiată.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate creează o discriminare între creditorii unor debitori aflați în insolvență și care nu își mai pot recupera creanța din punct de vedere obiectiv, reglementarea acordând doar creditorului al cărui debitor a intrat în faliment posibilitatea de a-și ajusta baza de impozitare, lipsind de acest drept creditorul a cărui creanță a fost ștersă ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare. Astfel, se creează o diferență inechitabilă de tratament între două categorii de creditori aflați într-o situație identică, respectiv niciunul nu își poate recupera creanța din cauza intrării în insolvență a debitorului. Creditorii al căror debitor a intrat în faliment au dreptul să își ajusteze baza de impozitare după ce hotărârea devine irevocabilă, pe când creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a admiterii unui plan de reorganizare nu își pot ajusta baza de impozitare.

12. Se mai arată că prin lipsirea creditorului, care nu își mai poate recupera creanța, de posibilitatea ajustării bazei de impozitare se încalcă principiul fundamental al justei așezări a sarcinilor fiscale. Astfel, creditorul este obligat să plătească către stat taxa pe valoarea adăugată pe care nu a colectat-o din operațiunea economică desfășurată și pe care nici nu o va mai putea recupera vreodată din punct de vedere obiectiv, ca urmare a ștergerii creanței prin aprobarea planului de reorganizare al debitoarei, încălcându-se astfel principiul neutralității taxei pe valoarea adăugată, principiu enunțat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene potrivit căruia *administrația fiscală nu poate*

încasa cu titlu de taxă pe valoare adăugată un quantum mai mare decât cel pe care l-a colectat persoana impozabilă. În acest sens invocă Hotărârea din 15 mai 2014 — *Almos Agrárkülkereskedelmi Kft împotriva Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága*, pronunțată în Cauza C-337/13, și Hotărârea din 26 ianuarie 2012 — *Minister Finansów împotriva Kraft Foods Polska S.A.*, pronunțată în Cauza C-588/10.

13. Prin modul defectuos al reglementării, creditorul este nevoit să suporte o sarcină fiscală excesivă, respectiv taxa pe valoarea adăugată aferentă creanței șterse.

14. De asemenea, împiedicarea ajustării bazei de impozitare a creditorului a cărui creanță a fost stinsă prin aprobarea planului de reorganizare aduce atingere dreptului de proprietate. Totodată, se încalcă și principiul proporționalității, care trebuie să însoțească orice ingerință a statului în proprietatea privată.

15. În concluzie, arată că art. 138 lit. d) din Codul fiscal este constituțional doar în măsura în care le este permisă ajustarea bazei de impozitare și creditorilor ale căror creanțe sunt imposibil de recuperat ca urmare a adoptării unui plan de reorganizare prin care a fost stinsă creanța, și nu doar creditorilor ale căror creanțe sunt imposibil de recuperat ca urmare a falimentului debitorului și pentru care s-a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă de închidere a procedurii falimentului.

16. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, aceasta vizând modul de aplicare a legii.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

18. **Guvernul** arată că aplicarea reglementării exclusiv în cazul debitorilor aflați în faliment justifică diferența de tratament juridic, aceștia aflându-se, în mod obiectiv, în imposibilitatea de a-și achita obligațiile. Prin urmare, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții legale care au următorul cuprins: *„Baza de impozitare se reduce în următoarele situații: [...] d) în cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului. Ajustarea*

este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătorești de închidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, hotărâre rămasă definitivă și irevocabilă;”.

22. Curtea observă că, după sesizarea sa, Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din titlul XI din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, care a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2016, cu excepția cazului în care se prevede altfel. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a decis că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, aplicabile în litigiul dedus judecării, potrivit principiului *tempus regit actum*, pot fi examinate dacă ele continuă să producă efecte juridice, chiar dacă acestea au fost abrogate ori și-au încetat aplicarea, Curtea urmează să supună controlului de constituționalitate prevederile art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

23. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 privind contribuțiile financiare. De asemenea, se invocă și dispozițiile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție și art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 138 lit. d) din Codul fiscal, ajustarea bazei de impozitare este permisă exclusiv în situația falimentului debitorului, din momentul pronunțării unei hotărâri definitive și irevocabile de închidere a procedurii insolvenței, conform dispozițiilor legale cuprinse în Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea „Mindshare Media” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.366/2/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția majoritară, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, apreciem că excepția trebuia admisă, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare, astfel:

Soluția majoritară pleacă de la ideea că este vorba de completarea textului legal criticat în sensul includerii în dreptul de a-și ajusta baza de impozitare și a creditorilor ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare a debitorului. Astfel, Curtea a reținut că, în speța de față, prin critica de neconstituționalitate se tinde spre modificarea prevederilor criticate în sensul arătat mai sus, textul criticat având următorul conținut: „*baza de impozitare se reduce în următoarele situații: [...] d) în cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului. Ajustarea este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătorești de închidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, hotărâre rămasă definitivă și irevocabilă;*” și, prin urmare, este opțiunea legiuitorului de a permite această favoare numai acestei categorii de creditori.

Pe de altă parte, legat de faptul că în reglementarea actuală și creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare pot să își ajusteze baza de impozitare și, prin urmare, ar fi vorba de o omisiune legislativă asupra căreia Curtea nu se poate pronunța, apreciem că această susținere este în contradicție vădită cu principiile și normele constituționale.

Este evident că, potrivit principiilor generale ale impunerii, astfel cum acestea sunt deduse din normele Codului fiscal și din doctrina de specialitate, impozitarea este permisă pentru veniturile pe care contribuabilul le realizează și pentru bunurile (averea) pe care le deține. Acest „principiu de bază” este o consecință firească a prevederilor art. 56 din Constituția României, potrivit cu care „cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice alin. (1), iar sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale alin. (2)”. Prin urmare, nu pot fi impuse prelevări obligatorii pentru o bază de impozitare care nu există, nici măcar dacă aceasta ar fi prevăzută prin lege, deoarece ar încălca textul constituțional mai sus arătat.

Impozitarea, ca prelevare obligatorie, are, de principiu, efectul diminuării proprietății, însă această diminuare este permisă de prevederile art. 44 alin. (1) teza finală, potrivit cu care „conținutul și limitele dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului sunt stabilite prin lege”. Așadar, există o legătură directă între obligația generală a tuturor cetățenilor prevăzută de art. 56 din Constituție și diminuarea proprietății ca urmare a aplicării regulilor de impozitare. Nu același lucru se poate constata între impozitarea unei baze fiscale care nu există. În speța de față, autoarea excepției de neconstituționalitate invocă tocmai o discriminare între creditorii care își pot ajusta baza de impozitare ca urmare a închiderii unei proceduri de faliment în care aceștia nu își mai pot recupera creanțele (existând o certitudine a imposibilității de recuperare a creanțelor) și creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că în ce privește imposibilitatea recuperării creanțelor care au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare prezintă o reală certitudine din chiar

momentul aprobării planului de reorganizare, întrucât, chiar și în ipoteza în care debitorul s-ar redresa, creditorii nu mai dețin în mod legal nicio creanță asupra acestuia. Așadar, în oricare dintre ipoteze (intrarea în faliment sau redresare economico-financiară) creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare nu își mai pot recupera creanțele lor asupra debitorului astfel încât impozitarea contravalorii acestora este lipsită de bază juridică.

Opțiunea legiuitorului de a nu aplica taxa pe valoarea adăugată asupra contravalorii creanțelor ce nu se mai pot recupera ca urmare a pronunțării unei hotărâri definitive în materia falimentului are o rațiune evidentă în acord cu prevederile art. 56 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât lipsește practic baza de impozitare, așa încât nerecunoașterea unei facilități identice și pentru creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare apare ca discriminatorie, așezarea injustă a sarcinilor fiscale **creând prin ea însăși o discriminare în rândul aceluiași categorii de contribuabili** (creditori care nu își mai pot recupera creanțele datorită stării de insolabilitate a debitorului). De altfel, în acord și cu jurisprudența Curții Constituționale¹, **aplicarea principiului constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale presupune ca fiscalitatea să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferentieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de contribuabili.**

Admițând că ar fi vorba de o omisiune legislativă, Curtea Constituțională s-a pronunțat, statuând în jurisprudența sa că, într-o atare situație, „chiar dacă îmbracă forma unei omisiuni legislative, viciul de neconstituționalitate sesizat nu poate fi ignorat, deoarece o atare omisiune este cea care generează, *eo ipso*, încălcarea dreptului constituțional (...). Or, Curtea Constituțională, potrivit art. 142 din Legea fundamentală, este garantul supremației Constituției, ceea ce presupune, printre altele, verificarea conformității întregului drept cu Constituția”². Mergând pe aceeași linie jurisprudențială cu privire la omisiunea legislativă, prin prisma controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că „nu poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece tocmai omisiunea și imprecizia legislativă sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental”³ pretins a fi încălcat.

De altfel, Parlamentul prin noua legislație în materie fiscală, respectiv Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, a corectat discriminarea existentă între cele două categorii de contribuabili, dând posibilitatea ajustării bazei de impozitare și creditorilor ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare. Ceea ce Parlamentul nu putea să mai facă însă era să aplice retroactiv norma nouă în materia ajustării bazei fiscale.

Ca atare, sigura autoritate care poate interveni pentru corectarea acestei situații, având în vedere că norma criticată era deja abrogată, dar aplicabilă litigiului, este Curtea Constituțională, care, în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, trebuia să admită excepția în sensul că baza de impozitare trebuie redusă atât pentru creditorii ale căror creanțe nu se mai pot încasa ca urmare a falimentului debitorului, cât și pentru creditorii ale căror creanțe au fost șterse ca urmare a aprobării unui plan de reorganizare.

Judecători,
Petre Lăzăroiu
Mona-Maria Pivniceru
Daniel Marius Morar

¹ A se vedea în acest sens Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994.

² A se vedea în acest sens Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010.

³ Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 8 alin. (1), art. 10 alin. (2), art. 20 alin. (1) și art. 22 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 863 lit. c) și d), art. 864, art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unor imobile dobândite de statul român în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Se aprobă transferul unui imobil din domeniul privat al statului în domeniul public al statului și în administrarea Serviciului Român de Informații, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a imobilului prevăzut la alin. (1).

Art. 3. — Se aprobă scoaterea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unei părți dintr-un imobil aflat în administrarea Serviciului Român de Informații, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, ca urmare a retrocedării către persoanele îndreptățite, în condițiile legii.

Art. 4. — Se aprobă modificarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Serviciului Român de Informații, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4, ca urmare a efectuării unor lucrări de investiții puse în funcțiune.

Art. 5. — Se aprobă modificarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Serviciului Român de Informații, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 5, ca urmare a reevaluării.

Art. 6. — Serviciul Român de Informații, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare ale anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Directorul Serviciului Român de
Informații,

Eduard Raul Hellvig

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

București, 18 mai 2016.

Nr. 361.

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor care se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
și se dau în administrarea Serviciului Român de Informații**

		Cod fiscal	Denumire								
1.	Ordonator principal de credite	4204305	Serviciul Român de Informații								
2.	Ordonator secundar de credite										
3.	Ordonator terțiar de credite										
4.	Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal										
CLASA: 8 Bunuri publice de stat											
GRUPA 8.19: Bunuri destinate apărării naționale și cu destinație specială											
Elemente de identificare											
Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Tip bun	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situția juridică	
										Baza legală	Administrare/Concesiune
1	—	8.19.01.	Imobil	Locuință de intervenție			Județul Bihor	2015	211.000	Contract de vânzare-cumpărare nr. 2.001 din 14.12.2015	Administrare
2	—	8.19.01.	Imobil	Sediu			Județul Bistrița-Năsăud	2015	266.259	Contract de vânzare-cumpărare nr. 3.203 din 14.12.2015	Administrare
3	—	8.19.01.	Imobil	Sediu			Județul Dâmbovița	2015	229.982	Contract de vânzare nr. 3.701 din 16.12.2015	Administrare
4	—	8.19.01.	Imobil	Locuință de intervenție			Județul Galați	2015	117.306	Contract de donație nr. 2.700 din 20.11.2015	Administrare
5	—	8.19.01.	Imobil	Teren			Județul Vâlcea	2015	35.260	Contract de donație nr. 3.760 din 10.08.2015	Administrare

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului care se transferă din domeniul privat al statului în domeniul public al statului și în administrarea Serviciului Român de Informații și care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

		Cod fiscal	Denumire							
1. Ordonator principal de credite		4204305	Serviciul Român de Informații							
2. Ordonator secundar de credite										
3. Ordonator terțiar de credite										
4. Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal										
CLASA: 8 Bunuri publice de stat										
GRUPA 8.19: Bunuri destinate apărării naționale și cu destinație specială										
Elemente de identificare										
Nr. MFP	Codul de clasificare	Tip bun	Denumirea	Descrierea tehnică	Vicinătăți	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situția juridică	
—	8.19.01.	Imobil	Locuință de intervenție			Județul Vâlcea	1994	30.717	Contract de vânzare-cumpărare nr. 13.035 din 27.12.1994	Baza legală Administrație/Concesiune

DATELE DE IDENTIFICARE
ale părții din imobil care se scoate din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a retrocedării către persoanele îndreptățite, în condițiile legii

Număr MFP/Codul de clasificare	Denumirea bunului și adresa	Valoarea de inventar a bunului aflat în domeniul public — lei —	Valoarea de inventar care iese din domeniul public — lei —	Valoarea de inventar care rămâne în domeniul public — lei —	Temeiul legal în baza căruia se scoate bunul din domeniul public al statului	Descrierea tehnică a părții din imobil care iese din domeniul public	Ordonator/ Administratorul de la care se scoate bunul din domeniul public al statului
105.981 (parțial)/8.19.01.	Cămin de garnizoană — județul Ilfov	12.912.918	934.028	11.978.890	Decizia civilă nr. 178A din 15.04.2014 a Curții de Apel București, irevocabilă; Dispoziția nr. 68 din 04.08.2015 a directorului Serviciului Român de Informații, definitivă	Teren cu suprafața de 3.425,35 mp	Serviciul Român de Informații (CUI 4204305)

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor la care se modifică valorile de inventar, ca urmare a efectuării unor lucrări de investiții puse în funcțiune

		Cod fiscal	Denumire			
1. Ordonator principal de credite		4204305	Serviciul Român de Informații			
2. Ordonator secundar de credite						
3. Ordonator terțiar de credite						
4. Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal						
CLASA: 8 Bunuri publice de stat						
GRUPA 8.19: Bunuri destinate apărării naționale și cu destinație specială						
Elemente de identificare						
Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Valoarea de inventar — lei —	Baza legală
1	114.202	8.19.01.	Sediu	Județul Constanța	9.027.846	Autorizație de construire nr. 2 din 26.03.2015, procese-verbale de recepție la terminarea lucrărilor nr. 4.105 din 30.06.2015, nr. 4.106 din 30.06.2015, nr. 4.108 din 22.09.2015
2	105.936	8.19.01.	Sediu	Municipiul București	53.511.308	Autorizație de construire nr. 5 din 11.07.2012, Proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 4.104 din 29.05.2015
3	144.742	8.19.01.	Sediu	Municipiul București	47.813.274	Autorizație de construire nr. 4 din 12.11.2014, procese-verbale de recepție la terminarea lucrărilor nr. 1.218.185 din 29.06.2015 și nr. 1.218.186 din 29.06.2015; Proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 1.218.187 din 29.06.2015

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor la care se actualizează valorile de inventar, ca urmare a reevaluării

		Cod fiscal	Denumire			
1. Ordonator principal de credite		4204305	Serviciul Român de Informații			
2. Ordonator secundar de credite						
3. Ordonator terțiar de credite						
4. Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal						
CLASA: 8 Bunuri publice de stat						
GRUPA 8.19: Bunuri destinate apărării naționale și cu destinație specială						
Elemente de identificare						
Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Valoarea de inventar — lei —	
0	1	2	3	4	5	
1	35.524	8.19.01.	Sediu	Județul Ilfov	321.751	
2	35.525	8.19.01.	Teren	Județul Ilfov	62.154	
3	35.537	8.19.01.	Sediu	Județul Botoșani	311.005	
4	35.538	8.19.01.	Teren	Județul Botoșani	689.632	
5	103.779	8.19.01.	Sediu	Județul Prahova	347.032	
6	105.235	8.19.01.	Sediu	Județul Arad	4.979.698	
7	105.281	8.19.01.	Sediu	Județul Bihor	7.883.150	
8	105.384	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	996.079	
9	105.385	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	1.355.420	
10	105.386	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	6.872	

0	1	2	3	4	5
11	105.387	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	19.956
12	105.388	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	39.824
13	105.389	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	52.786
14	105.413	8.19.01.	Sediu	Județul Călărași	8.630.485
15	105.417	8.19.01.	Sediu	Județul Cluj	1.432.700
16	105.433	8.19.01.	Sediu	Județul Cluj	67.938
17	105.434	8.19.01.	Sediu	Județul Cluj	616.460
18	105.544	8.19.01.	Sediu	Județul Giurgiu	2.924.093
19	105.551	8.19.01.	Sediu	Județul Gorj	3.521.250
20	105.750	8.19.01.	Sediu	Județul Prahova	116.829
21	105.815	8.19.01.	Sediu	Județul Suceava	2.547.526
22	105.817	8.19.01.	Sediu	Județul Suceava	38.442
23	105.872	8.19.01.	Sediu	Județul Tulcea	1.122.954
24	105.873	8.19.01.	Sediu	Județul Tulcea	314.521
25	105.887	8.19.01.	Sediu	Județul Vaslui	787.170
26	105.888	8.19.01.	Sediu	Județul Vaslui	504.216
27	105.889	8.19.01.	Sediu	Județul Vaslui	481.277
28	105.905	8.19.01.	Sediu	Județul Vâlcea	2.564.345
29	105.907	8.19.01.	Sediu	Județul Vâlcea	979.112
30	105.923	8.19.01.	Sediu	Județul Vrancea	3.416.140
31	105.924	8.19.01.	Sediu	Județul Vrancea	1.874.208
32	105.925	8.19.01.	Sediu	Județul Vrancea	30.110
33	105.926	8.19.01.	Sediu	Județul Vrancea	63.782
34	105.968	8.19.01.	Cămin de garnizoană	Județul Constanța	8.820.844
35	106.001	8.19.01.	Locuință de intervenție	Municipiul București	824.301
36	144.533	8.19.01.	Sediu	Municipiul București	1.207.128
37	147.148	8.19.01.	Sediu	Județul Alba	7.831
38	148.982	8.19.01.	Sediu	Județul Botoșani	128.647
39	150.292	8.19.01.	Sediu	Județul Vâlcea	77.395.298
40	153.300	8.19.01.	Sediu	Județul Timiș	17.796.464
41	155.499	8.19.01.	Sediu	Județul Vaslui	10.906.284
42	155.510	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Arad	190.445
43	155.511	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Arad	95.041
44	155.512	8.19.01.	Cabinet medical	Județul Arad	79.034

0	1	2	3	4	5
45	155.518	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Bihor	75.512
46	155.521	8.19.01.	Sediu	Județul Botoșani	14.985
47	155.522	8.19.01.	Cabinet medical	Județul Botoșani	29.745
48	155.533	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Călărași	72.315
49	155.535	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Cluj	136.264
50	155.536	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Cluj	85.203
51	155.542	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Dâmbovița	21.945
52	155.543	8.19.01.	Cabinet medical	Județul Dâmbovița	36.225
53	155.546	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Giurgiu	24.816
54	155.547	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Giurgiu	71.536
55	155.548	8.19.01.	Cabinet medical	Județul Giurgiu	140.761
56	155.580	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Prahova	220.768
57	155.599	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Timiș	103.753
58	155.600	8.19.01.	Sediu	Județul Timiș	480.953
59	155.601	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Tulcea	68.184
60	155.602	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Tulcea	6.849
61	155.603	8.19.01.	Sediu	Județul Tulcea	17.864
62	155.604	8.19.01.	Cabinet medical	Județul Tulcea	36.646
63	155.605	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Vaslui	103.500
64	155.606	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Vâlcea	68.624
65	155.608	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Vâlcea	21.842
66	158.496	8.19.01.	Sediu	Județul Vaslui	85.828
67	158.500	8.19.01.	Sediu	Județul Bihor	185.658
68	158.510	8.19.01.	Sediu	Județul Vâlcea	149.349
69	159.683	8.19.01.	Teren	Județul Gorj	365.043
70	160.714	8.19.01.	Sediu	Județul Caraș-Severin	231.411
71	160.719	8.19.01.	Locuință de intervenție	Județul Timiș	143.861
72	160.881	8.19.01.	Sediu	Municipiul București	7.063.227

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0235 Stânca Tohani

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 105.850/2015 al Direcției biodiversitate, ținând cont de Decizia SEA nr. 6.775/2013, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Prahova, Avizul Ministerului Culturii nr. 6.079 din 16 octombrie 2015, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 211.252 din 21 octombrie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 73.591 din 31 august 2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 154.864/I.M. din 6 octombrie 2015,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000, ROSCI0235 Stânca Tohani, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000, ROSCI0235 Stânca Tohani, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Iulian Jugan,
secretar de stat

București, 14 decembrie 2015.
Nr. 1.969.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 9

din 4 aprilie 2016

Dosar nr. 507/1/2016

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului	Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile	Mărioara Isailă	— judecător la Secția II-a civilă
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile	Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția II-a civilă
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal	Lucia Paulina Brehar	— judecător la Secția II-a civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă	Eugenia Voicheci	— judecător la Secția II-a civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă	Mirela Polițeanu	— judecător la Secția II-a civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă	Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă	Angelica Denisa Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 507/1/2016 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Brașov — Secția I civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a ști dacă acestea permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive de instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse hotărâri judecătorești în materia ce face obiectul sesizării, relevând o practică neunitară, precum și raportul întocmit de judecătorii-raportori. Se mai referă asupra faptului că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și că nu s-au depus puncte de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Brașov — Secția I civilă a dispus, prin încheierea pronunțată în data de 7 ianuarie 2016 în Dosarul nr. 21.531/197/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege următoarea chestiune de drept: modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a ști dacă acestea permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive de instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin Încheierea pronunțată la data de 28 octombrie 2015 de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 21.531/197/2015 s-a admis excepția lipsei calității de reprezentant, invocată din oficiu, și a

fost anulată cererea de investire cu formulă executorie formulată de petenta N.C.S.L. prin mandatar S.C. E.K.R. S.R.L., prin reprezentant legal, reținându-se, în esență, că o persoană juridică nu poate fi mandatar convențional al altei persoane juridice într-o cerere adresată instanței și că, deși i s-a pus în vedere petentei obligația semnării cererii de către reprezentantul său legal sau de consilierul său juridic, iar nu de cel al mandatarului convențional, aceasta nu s-a conformat, devenind incidente dispozițiile art. 82 din Codul de procedură civilă.

3. Împotriva acestei încheieri, în termen legal, a declarat apel petenta, solicitând schimbarea în tot a hotărârii instanței de fond și admiterea cererii de investire cu formulă executorie.

4. Prin Încheierea din 7 ianuarie 2016, Tribunalul Brașov, legal investit cu judecarea apelului, a dispus sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

5. Prin aceeași încheiere, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus și suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

6. Prin Încheierea pronunțată la data de 7 ianuarie 2016 în Dosarul nr. 21.531/197/2015, Tribunalul Brașov — Secția I civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

a) existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță, în condițiile în care cauza de față se află în faza apelului declarat împotriva Încheierii din data de 28 octombrie 2015 a Judecătoriei Brașov, decizia ce urmează a fi pronunțată fiind definitivă;

b) cauza se află în competența legală a unui complet al Tribunalului Brașov investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă;

c) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată:

Tribunalul Brașov a reținut că, deși, în cauză, de dezlegarea de principiu a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu depinde soluționarea raportului juridic dedus judecării, acesta vizând investirea cu formulă executorie a unui contract de credit, sesizarea instanței supreme este admisibilă în baza dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care de modul de soluționare a acestei chestiuni de drept depinde soluționarea definitivă a cauzei, respectiv fondul apelului dedus judecării, cu luarea în considerare a specificului procedurii necontencioase care caracterizează cererea pendinte, conform art. 527 din Codul de procedură civilă, prin aceasta neurmărindu-se stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană;

d) o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu fi făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare:

Tribunalul a constatat că fiind îndeplinită și această ultimă condiție, având în vedere că textul de lege ce se solicită a fi interpretat este conținut de un act normativ relativ recent intrat în vigoare, având un potențial mai mare de a conține probleme de drept noi, de natură a genera practică neunitară, cu toate că dificultatea sa nu este una serioasă.

A avut în vedere totodată că acest caracter de noutate nu s-a pierdut pe parcurs, nu a făcut obiectul unei jurisprudențe constante, nici al unui recurs în interesul legii sau al unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

7. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 21.531/197/2015 al Tribunalului Brașov — Secția I

civilă a opinat în sensul că textul de lege ce se solicită a fi interpretat de instanța supremă nu permite formularea cererii introductive de instanță în numele și interesul reclamantului/petentului persoană juridică de către un mandatar convențional persoană juridică și nici reprezentarea sa în instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, scopul legiuitorului cu ocazia edictării legii fiind acela ca reprezentarea juridică, ce include toate formele sale de manifestare, să se facă prin consilierul juridic sau avocatul persoanei juridice reclamante.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

8. În afara susținerilor făcute în cererea de apel, petenta nu a formulat un punct de vedere distinct cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

9. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, aceasta nu și-a exprimat punctul de vedere asupra chestiunii deduse judecării, așa cum prevăd dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

10. Jurisprudența Tribunalului Brașov: opinia majoritară este în sensul că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice prin mandatar persoană juridică; există și o opinie minoritară, în sens contrar. S-au depus deciziile nr. 118/Ap din 22 ianuarie 2016, nr. 38/A/CC din 12 ianuarie 2016 și nr. 55/Ap din 18 ianuarie 2016.

11. Jurisprudența altor instanțe din țară: la nivel național nu există o practică unitară, opinia majoritară fiind în sensul că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive printr-un astfel de mandatar.

Potrivit opiniei minoritare, o persoană juridică poate fi mandatarul convențional al unei alte persoane juridice în fața instanței de judecată, inclusiv pentru formularea cererii introductive, invocându-se în acest sens: Decizia Curții Constituționale nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015; faptul că părțile sunt libere să încheie un contract de mandat prin care să decidă cine să le reprezinte interesele; că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă urmăresc profesionalizarea reprezentării în instanță, nu instituirea unei incapacități de exercițiu pentru persoana juridică, regula fiind aceea a deplinei capacități de exercițiu.

12. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — cauzele având ca obiect cererile de investire cu formulă executorie nu intră în competența materială a instanței supreme.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

13. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă. La data pronunțării prezentei decizii, pe rolul acesteia se află Dosarul nr. 93D/2016, în fază de raport, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a textului de lege ce face obiectul interpretării în cauza de față.

14. Curtea Constituțională a pronunțat însă Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, prin care a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 83 alin. (3) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele fizice prin avocat.

15. De asemenea, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, prin care a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 84 alin. (2), precum și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic.

16. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

17. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă. Pe fond s-a concluzionat că dispoziția legală cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile nu poate fi interpretată decât în sensul limitării reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată exclusiv prin avocat sau consilier juridic, doctrina în materie fiind unanimă în acest sens.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

ASUPRA ADMISIBILITĂȚII SESIZĂRII

18. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prealabile reglementate de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

19. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

20. Primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, tribunalul investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecării se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să soluționeze pricina.

21. De asemenea se constată că, în jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014, Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014, Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015 etc.), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecății.

22. În speță, această condiție este îndeplinită, deoarece modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează și soluția pe fond a cererii deduse judecății.

23. Este, de asemenea, îndeplinită și condiția caracterului de noutate a chestiunii de drept, conținută într-un act normativ recent și asupra căreia instanța supremă nu a statuat în niciunul din modurile prevăzute de lege.

24. Examinând sesizarea, punctele de vedere și argumentele exprimate de instanțele naționale, care prefigurează existența unei practici neunitare cu privire la interpretarea și aplicarea textului de lege în discuție, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază chestiunea de drept supusă dezbaterii ca fiind una veritabilă, existând o dificultate reală de interpretare, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

ASUPRA FONDULUI SESIZĂRII

25. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că dispoziția legală cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile nu poate fi interpretată decât în sensul limitării reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată exclusiv prin avocat sau consilier juridic, doctrina în materie fiind unanimă în acest sens.

26. Soluția legislativă conținută în art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu este întru totul nouă, ci constituie particularizarea unei soluții de principiu statuate în sistemul nostru juridic anterior intrării în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată (2), cu modificările ulterioare, cu privire la problema admisibilității desfășurării de către societăți a activităților de consultanță, asistență și reprezentare juridică. În acest sens, prin Decizia nr. XXII din 12 iunie 2006, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, s-a stabilit că: „cererile de autorizare a constituirii și de înmatriculare a societăților comerciale de consultanță, asistență și reprezentare juridică sunt inadmisibile”.

27. În considerentele acestei decizii s-a reținut că activitățile juridice de consultanță, de reprezentare și asistență juridică, precum și de redactare de acte juridice, inclusiv a acțiunilor introductive în instanță, cu posibilitatea atestării identității părților, a conținutului și a datei actelor, apărarea și reprezentarea cu mijloace juridice a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice, în raporturile cu autoritățile publice, cu instituțiile și cu orice persoană română sau străină, constituie, după caz, activități specifice profesiei de avocat, reglementate în art. 3 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată (2), cu modificările ulterioare, profesiei de notar public [art. 8, 9 și 10 din Legea notariilor publice și a activității notariale nr. 36/1995, republicată (3)] sau celei de executor judecătoresc (art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

28. De asemenea, anumite activități juridice, cum sunt cele de reprezentare juridică, de redactare a unor acte juridice, de formulare de acțiuni, de exercitare și motivare a căilor de atac, pot fi îndeplinite de consilierii juridici, dar prestarea unor astfel de

activități le este permisă numai în condițiile reglementate prin art. 1—4 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, cu completările ulterioare, adică în calitatea lor de funcționari publici sau de angajați, cu contract individual de muncă, la o persoană juridică de drept public sau privat.

29. Având în vedere că activitățile menționate nu se încadrează în categoria faptelor de comerț, prin raportare la dispozițiile art. 3 și 4 din Codul comercial (în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii), Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că acestea nu pot fi exercitate de societăți constituite cu un asemenea obiect, cererile de autorizare a constituirii și de înmatriculare a unor astfel de societăți fiind inadmisibile.

30. Raționamentul cuprins în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 485 din 23 iunie 2015, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 84 alin. (2), precum și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic, nu poate fi aplicat *mutatis mutandis* în privința prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, deoarece, în acest din urmă caz, textul privește exclusiv limitarea reprezentării convenționale a persoanei juridice în fața instanței de judecată, fără a afecta regimul juridic al reprezentării legale și fără a transforma obligația reprezentării și asistării prin consilier juridic sau avocat într-o condiție de admisibilitate a acțiunii sau într-o piedică în calea accesului la justiție.

31. În acest sens, art. 209 alin. (1) din Codul civil prevede că persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare, de la data constituirii lor. În lipsa organelor de administrare, până la data constituirii acestora, exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor care privesc persoana juridică se fac de către fondatori ori de către persoanele fizice sau persoanele juridice desemnate în acest scop, așa cum prevede art. 210 alin. (1) din Codul civil.

32. Întrucât limitarea prevăzută de art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă intervine numai în situația în care persoana juridică optează pentru reprezentare convențională în fața instanței, caz în care își poate alege reprezentantul doar dintre categoriile prevăzute de textul menționat, rezultă că, în lipsa reprezentării convenționale, drepturile procesuale ale persoanei juridice pot fi exercitate prin reprezentantul legal.

33. Contractul de mandat încheiat între două persoane juridice produce efecte doar în planul dreptului material, nu și în planul dreptului procesual, guvernat, în materia reprezentării, de norme legale imperative.

34. Folosirea adverbului „numai” din textul art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă subliniază exclusivitatea modalității de reprezentare convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor, ce poate fi realizată doar de cele două categorii de reprezentanți nominalizați de text. Această concluzie reiese și din sintagma „în condițiile legii”, care face trimitere la legile ce reglementează profesiile de consilier juridic și avocat.

35. Activitatea de reprezentare convențională în fața instanțelor de judecată este o activitate necomercială, rezervată prin lege avocaților și consilierilor juridici. Or, dacă s-ar agreea ideea ca o persoană juridică să fie reprezentată de o altă persoană juridică, s-ar ajunge la concluzia, de neacceptat, că reprezentarea în sine ar putea constitui obiect de activitate al mandatarului.

36. Având în vedere caracterul imperativ al normei de procedură, interpretarea potrivit căreia persoana juridică ar putea fi reprezentată în fața instanței printr-o altă persoană juridică, inclusiv sub aspectul formulării cererii de chemare în judecată, este lipsită de fundament legal.

37. De asemenea nu poate fi primită nici interpretarea potrivit căreia cererea de chemare în judecată ar putea fi formulată și semnată de consilierul juridic sau avocatul persoanei juridice mandatare, deoarece art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă are în vedere consilierul juridic sau avocatul angajat de parte, și nu de reprezentantul convențional.

38. În ce măsură soluția legislativă conținută în 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă este de natură a încălca dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare (astfel cum se susține în motivarea apelului ce formează obiectul judecării în cauza în care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile) constituie o problemă de constituționalitate care nu poate fi rezolvată în cadrul mecanismului reglementat de art. 519 — 521 din Codul de procedură civilă. Fiind investită în apel cu argumente ce vizează neconstituționalitatea prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța ar fi trebuit să analizeze posibilitatea sesizării instanței de contencios constituțional, singura competență să se pronunțe cu privire la contrarietatea art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă în raport cu Legea fundamentală.

39. Investit cu o cauză similară, Tribunalul Bacău — Secția a II-a, prin Încheierea din 15 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.247/180/2015, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dosarul fiind în curs de soluționare.

43. În măsura în care situația concretă din speță va releva existența în cauză a unui raport juridic de administrare a bunurilor altuia, instituția reprezentării nu mai este guvernată de prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care constituie norma generală în materia reprezentării convenționale în fața instanțelor de judecată a persoanei juridice, ci de dispozițiile speciale ale art. 810 din Codul civil, care instituie un caz de reprezentare legală, conferind administratorului dreptul de a sta în justiție pentru orice cerere sau acțiune referitoare la administrarea bunurilor altuia.

40. În ceea ce privește invocarea în motivarea apelului declarat de mandatar a prevederilor art. 810 din Codul civil, potrivit cărora „administratorul poate sta în justiție pentru orice cerere sau acțiune referitoare la administrarea bunurilor și poate interveni în orice cerere sau acțiune având drept obiect bunurile administrate”, se constată că din actul de sesizare nu rezultă că soluționarea pe fond a cauzei ar depinde de modul de interpretare a acestui text legal, nefiind astfel întrunită una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării.

41. Astfel, atât prin Încheierea din 28 octombrie 2015 a Judecătorei Brașov, prin care s-a anulat cererea de investire cu formulă executorie, precum și prin Încheierea din 7 ianuarie 2016 a Tribunalului Brașov — Secția I civilă, prin care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, instanțele au calificat raportul juridic existent între S.C. E.K.R. SRL și creditoarea N.C.S.L. ca fiind unul de mandat, nu un raport juridic născut dintr-o convenție de administrare a bunurilor altuia, supus prevederilor titlului V „Administrarea bunurilor altuia” din cartea a III-a „Despre bunuri” a Codului civil.

42. În cadrul procedurii prevăzute de art. 519—521 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu poate cenzura temeinicia acestei calificări (care ar presupune efectuarea unor verificări de fapt și analizarea probatoriului administrat în cauză), deoarece altfel s-ar transforma în instanță de control judiciar, contrar scopului și limitelor procedurii care reglementează pronunțarea hotărârii prealabile, axată exclusiv pe „dezlegarea unor chestiuni de drept”.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Brașov — Secția I civilă în Dosarul nr. 21.531/197/2015 și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 aprilie 2016.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

